

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายกาหลมหารทึก ของ ปราปต์

Plot Strategies in Kahonmahoratuk Novel by Prab

อรอนงค์ ศิริโส¹, มิ่งมนัสชน จังหาร²

Onanong Sirisom¹, Mingmanuschon Changharn²

Received: 26 May 2020

Revised: 15 July 2020

Accepted: 17 August 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายกาหลมหารทึก ของ ปราปต์ โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับโครงเรื่องของนวนิยาย ผลการวิจัยพบว่า โครงเรื่องในนวนิยายกาหลมหารทึก ประกอบด้วยโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องย่อยจำนวน 4 โครงเรื่อง ส่วนกลวิธีการสร้างโครงเรื่องพบว่ามี การเปิดเรื่องด้วยการกระทำของตัวละคร การใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องที่ต่างไปจากชนบ โดยพบการดำเนินเรื่องตามลำดับปีปฏิทิน การเล่าแบบย้อนสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกันไป กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง โดยปรากฏความขัดแย้งของมนุษย์ทั้งขัดแย้งภายในใจตนเองและขัดแย้งกับผู้อื่น และกลวิธีปิดเรื่องด้วยการคลี่คลายแบบหักมุมและการยุติเรื่องราวด้วยการแสดงถึงความหวังใหม่

คำสำคัญ: กลวิธีการสร้างโครงเรื่อง, นวนิยาย, กาหลมหารทึก

Abstract

The purpose of this research was to study and analyze plot strategies in Kahonmahoratuk novel by Prab. The result found, The plot in the Kahonmahoratuk novel consists of the main plots and 4 sub plots in the novel. Plot Strategies found the beginning strategy by analyzing the actions of the characters and finding the rising action strategy different from the traditional strategy. Carrying out the stories in chronological order, and Reverse narrative alternated between the past and the present, The narrative of events that take place in different places and alternated between conflict strategy In which humans conflict within themselves and with others, The strategy at the finish involved a Twist ending and showing the new hope of the characters.

Keywords: Plot Strategies, Novel, Kahonmahoratuk

¹ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

² อาจารย์สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

¹ Bachelor Degree Student, Thai Department, Faculty of Education, Rajabhat Mahasarakham University

² Lecturer, Department of Thai for Communication, Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Maha Sarakham University

บทนำ

นวนิยายนับว่าเป็นรูปแบบของบันเทิงคดีประเภทหนึ่งที่มีความนิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน นวนิยายมีความหลากหลายทั้งในแง่ของนักเขียน แนวการเขียน และรูปแบบการเขียน จากความหลากหลายนี้สิ่งหนึ่งที่จะทำให้นวนิยายเรื่องใดเรื่องหนึ่งมีความโดดเด่นนั้นขึ้นอยู่กับกลวิธีการถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เขียนมายังผู้อ่าน ดังนั้นนักเขียนนวนิยายที่ดีจึงจำเป็นจะต้องมีความสามารถในการกำหนดกลวิธีการเล่าเรื่องเพื่อนำเสนอเรื่องราวได้อย่างไม่น่าเบื่อและชวนติดตาม คำว่า “กลวิธีการเล่าเรื่อง” หมายถึง กระบวนการวิธีการ เทคนิคในการถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เขียนมายังผู้อ่าน ซึ่งกลวิธีนั้นๆ ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เขียนในการที่จะดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และอาจถ่ายทอดผ่านโครงเรื่อง ตัวละคร จาก การใช้บทสนทนา การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายที่ซับซ้อนในเรื่อง และสิ่งที่สำคัญคือการเลือกผู้เล่าเรื่องซึ่งจะมีผลต่อภาพรวมของเรื่องนั้นๆ ว่าเป็นเรื่องของใคร ใครเป็นผู้เห็นเหตุการณ์และใครเป็นผู้เล่าเรื่อง (สายวรุณ น้อยนิมิต, 2541: 127) การเล่าเรื่องจึงนับว่าเป็นกลวิธีสำคัญที่ทำให้เราสามารถเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่อง เป็นการจัดระเบียบที่ทำให้เราเข้าใจต่อโลกและการก่อร่างสร้างความคิดและค่านิยมในเรื่องราวต่างๆ

ในบรรดาประเภทต่างๆ ของนวนิยายนั้น กลวิธีการเล่าเรื่องที่มีชั้นเชิงนับว่ามีความสำคัญอย่างมากต่อ นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน (Detective Novels) หรือ อาชญนิยาย (Mystey Novels) เนื่องจากนวนิยายประเภทนี้มีลักษณะสำคัญประการหนึ่ง คือ มีการดำเนินเรื่องที่ซับซ้อนเน้นการสืบสวนสอบสวนและมีการคลายปมปัญหาเป็นหลัก ดังที่ สายทิพย์ นุกูลกิจ (2539: 191) ได้กล่าวไว้ว่า อาชญนิยายและเรื่องลึกลับ

(Detective and Mystey Novels) หมายถึงนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงเรื่องการสืบสวนคดีต่างๆ กล่าวถึงเรื่องความลึกลับที่ต้องการพิสูจน์ซึ่งสอดคล้องกับ กุหลาบ มลลิกะมาส (2516: 59) ที่อธิบายถึงความหมายของ อาชญนิยายและเรื่องลึกลับว่าหมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสืบสวนคดีหรือเหตุการณ์ต่างๆ นวนิยายประเภทนี้จะผูกโครงเรื่องให้ซับซ้อนซ่อนเงื่อนเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความระทึกใจ

หากจะกล่าวถึงนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของไทยที่กำลังถูกโอบล้อมในแวดวงวรรณกรรมอยู่ในปัจจุบันนี้คงจะต้องกล่าวถึงนวนิยายเรื่อง กาหลมหรทึก ซึ่งเป็นนวนิยายแนวสืบสวนไทยที่มีความโดดเด่นทั้งด้านเนื้อหาและกลวิธีการประพันธ์ ผลงานของนักเขียนนามปากกา “ปราบต์” ตีพิมพ์ครั้งแรกโดยแพรวสำนักพิมพ์ใน พ.ศ. 2557 เนื้อเรื่องกล่าวถึงการฆาตกรรมที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อน เหตุเกิดที่เมืองไทยสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งผู้เขียนใช้ “กลโคลง” หรือการแต่งโคลงสี่สุภาพในรูปแบบพิเศษซ่อนคำใบ้และปริศนาไว้ จึงทำให้เรื่องราวมีการเชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อน อีกทั้งยังมีการใช้ภาษาไทยทั้งเก่าและใหม่ได้อย่างเข้มข้นน่าสนใจ รวมทั้งความพยายามของผู้เขียนในการหาข้อมูลประวัติศาสตร์ไทยในยุคสมัยนั้นมาประกอบเพื่อเพิ่มมิติในการเล่า และสร้างภาพในจินตนาการให้สมจริงมากยิ่งขึ้น หนังสือเล่มนี้จึงไม่ได้เป็นแค่นวนิยาย แต่เป็นหนังสือที่สอดแทรกเกร็ดความรู้เข้าไปด้วย อีกทั้งการผูกเรื่องเข้าด้วยกันยังเกี่ยวพันกับสถานที่ที่มีอยู่จริง ทำให้ผู้อ่านคล้อยตามประหนึ่งว่ามีส่วนร่วมเป็นตัวละครหนึ่งในนั้นช่วยตีความและสืบเรื่องราวตามไปด้วย ทำให้กาหลมหรทึกได้รับความสนใจจากนักอ่านเป็นอย่างมาก และยังได้รับรางวัลทางวรรณกรรมมากถึงสามรางวัล ได้แก่ รางวัลยอดเยี่ยมนายอินทร์

อะวอร์ด ประเภทนวนิยาย (แนวสืบสวนสอบสวน) ครั้งที่ 15 ประจำปีพุทธศักราช 2557, รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ประเภทนวนิยาย หนังสือดีเด่นเชว่นบุ๊คอะวอร์ด (7 Book Award) ปี พ.ศ. 2558 และรางวัลชมเชยหนังสือนวนิยายในการประกวดหนังสือดีเด่นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปี พ.ศ. 2558 นอกจากนี้นวนิยายเรื่องกาหลมหรทึกยังได้เข้าชิงรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) รอบชอร์ตลิสต์ ในปี พ.ศ. 2558 อีกด้วย รวมทั้งยังถูกนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ประเภทละครชุด (ซีรีส์) กิ่งภาพยนตร์ ในปี พ.ศ. 2561 ซึ่งผลิตโดยบริษัท เดอะ วัน เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด ออกอากาศทางช่องวัน 31 ในช่วงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561-22 พฤษภาคม พ.ศ. 2561

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า กาหลมหรทึก เป็นนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของไทยอีกเรื่องหนึ่งที่มีคุณค่าทั้งทางด้านเนื้อหา คุณค่าด้านวรรณศิลป์ รวมไปถึงมีเนื้อหาละเอียดด้านประวัติศาสตร์และแฝงไว้ด้วยความงดงามของภาษาไทยอันเป็นเอกลักษณ์ของคนไทย และสำคัญที่สุดคือคุณค่าด้านการใช้เทคนิค กลวิธีการเล่าเรื่องของผู้เขียนที่สมควรแก่การศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในการที่จะศึกษากลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายเรื่องดังกล่าว เพื่อให้ทราบถึงโครงเรื่องและและการเลือกใช้กลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายกาหลมหรทึก ของ ปราปต์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการอ่านและศึกษาวรรณกรรมต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษากลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายกาหลมหรทึก ของ ปราปต์

วิธีการศึกษา

งานวิจัยเรื่อง กลวิธีการสร้างโครงเรื่องใน

นวนิยายกาหลมหรทึก ของ ปราปต์ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) นำเสนอโดยการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive-Analysis) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่สามารถนำมาประกอบการศึกษาค้นคว้า ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1.1 สืบค้นและหาข้อมูลเกี่ยวกับนวนิยาย เรื่องกาหลมหรทึก ของ ปราปต์

1.2 รวบรวมเอกสารความรู้เกี่ยวกับการศึกษานวนิยาย

1.3 รวบรวมเอกสารความรู้เกี่ยวกับโครงเรื่องกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง และแนวคิดเกี่ยวกับโครงเรื่องของนวนิยาย

1.4 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษานวนิยายเรื่องกาหลมหรทึก ดำเนินการวิเคราะห์โครงเรื่องและกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับโครงเรื่องของนวนิยาย

3. การนำเสนอข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยโดยการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive-Analysis)

ผลการศึกษา

จากการศึกษาพบโครงเรื่องและกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง ดังนี้

1. โครงเรื่อง

โครงเรื่องนวนิยายเรื่อง กาหลมหรทึก กล่าวถึงเรื่องราวการสืบสวนคดีฆาตกรรมที่มี

ความต่อเนื่องสัมพันธ์กันทั้งหมดหาคติของตำรวจนายหนึ่ง ซึ่งคนร้ายตัวจริงคือภรรยาของเขาเอง ที่ตั้งใจก่อคดีฆาตกรรมดังกล่าวขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแก้แค้น สำหรับการสร้างโครงเรื่องผู้เขียนได้กำหนดให้เรื่องราวมีความซับซ้อนด้วยการให้รายละเอียดในส่วนของเรื่องราวของตัวละครที่ตกเป็นเหยื่อและตัวละครที่เกี่ยวข้องในทั้งหาคติที่เกิดขึ้น กาหลมหรทึกจึงมีทั้งโครงเรื่องหลักอันเป็นเหตุการณ์สำคัญที่ผู้เขียนใช้เป็นแกนให้เรื่องดำเนินตั้งแต่ต้นจนจบ และมีโครงเรื่องย่อยทั้งหมด 4 โครงเรื่อง อันเป็นเหตุการณ์หรือประเด็นที่เป็นส่วนขยายเพิ่มรายละเอียดและช่วยเสริมให้โครงเรื่องหลักมีความโดดเด่น น่าติดตามดังนี้

1.1 โครงเรื่องหลักและโครงเรื่องย่อย

1.1.1 โครงเรื่องหลัก

การสืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่องทั้งหมด 5 คดีของตำรวจนายหนึ่งที่บนตัวผู้ตายจะปรากฏรอยสักปริศนาจำนวน 5 คำ ซึ่งผู้ร้ายก็คือภรรยาของเขาเองที่ต้องการก่อคดีขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการแก้แค้น

ถึงแม้ว่ากาหลมหรทึกจะกล่าวถึงการสืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่องทั้งหมด 5 คดี แต่ปรากฏโครงเรื่องย่อยเพียง 4 โครงเรื่อง เนื่องจากคดีพระมหาสุชีพที่ไม่ได้กล่าวถึงนั้นไม่มีเหตุการณ์อันเป็นประเด็นสำคัญต่อการดำเนินเรื่องดังเช่นเหตุการณ์ในคดีอื่นๆ ดังนี้

1.1.2 โครงเรื่องย่อย

1) คดีเด็กหญิงวาด

เรื่องของพ่อที่หลงผิดในอบายมุข จนสามารถฆ่าลูกตนเองได้ จะเห็นว่าผู้เขียนกำหนดให้คนที่ฆ่าเด็กหญิงวาดคือนายฉมพ้อของผู้ตายเองซึ่งถูกผู้ร้ายหลอกให้ทำเพื่อแลกกับการจบหนี้พนัน และเมื่อผู้ร้ายไม่ได้ลงมือเอง

ก็ส่งผลต่อการสืบสวนของตำรวจ และในเบื้องต้นผู้ต้องหาที่ตำรวจคาดการณ์ก็คือนายฉมนั่นเอง ดังความว่า

“...นายฉมเป็นคนโง่งยังงี้ก็โง่เหมือนเดิม เอาแต่ร้องไห้อยากกลับบ้าน อยากกลับไปหาอีจู้ลูกสาว แต่หล่อนห้ามไว้ บอกว่านายฉมกลับมาไม่ได้เพราะมีตำรวจนอกเครื่องแบบมารบตัวอยู่ ตอนนั้นนอกจากคดีวาด ยังเกิดอีกคดีที่มีรอยสักคล้ายๆ และฉมตกเป็นผู้ต้องสงสัยรายสำคัญด้วย...”

(ปราบต์, 2561: 60)

2) คดีนายลู

เรื่องของการเอาตัวรอดของชายผู้หนึ่งจากการถูกผู้ตามล่า ด้วยการอ้างว่าตนเป็นฆาตกร คดีนายลู มีชายชาวจีนชื่อ ‘เต็ง’ เข้ามอมตัวกับตำรวจว่าเป็นคนปลักนายลูตกน้ำ ก็ส่งผลต่อการสืบสวนสอบสวนของตำรวจเช่นกัน ถึงแม้ต่อมานายเต็งจะยอมรับว่าตนให้การเท็จ เพราะต้องการเอาตัวรอดจากการถูกตามล่าของนายฮวดและเป็นผู้ยืนยันว่านายลูกระโดดน้ำฆ่าตัวตายเอง

3) คดีนายผดุงศักดิ์

เรื่องราวของชายผู้หนึ่งที่ต้องการเอาชนะน้องชายต่างบิดาของตน นายผดุงศักดิ์มีความขัดแย้งกับนายพงษ์ศรี น้องชายต่างมารดาของตนอยู่แล้ว จึงทำให้นายพงษ์ศรีตกเป็นผู้ต้องสงสัยของตำรวจในคดีนายผดุงศักดิ์ด้วย ดังที่ว่า

ผู้มีโอกาสเป็นคนร้ายได้แก่นายพงษ์ศรี ศัตรูคนอื่นๆ ของนายผดุงศักดิ์ หรือศัตรูที่ต้องการใส่ร้ายนายพงษ์ศรี (แต่โอกาสน้อย เพราะถ้าต้องการใส่ร้ายนายพงษ์ศรี ก็ไม่จำเป็นต้องพยายามหลอกล่อให้ตำรวจเบนความ

สนใจไปที่อื่นมากขนาดนั้น)

(ปรอปต์, 2561: 105)

4) คตินายอำ

เรื่องราวของชายผู้หนึ่งที่พาคนแปลกหน้าเข้าบ้านจนทำให้คนในบ้านเดือดร้อน เหตุการณ์ที่สำคัญต่อการสืบสวนสอบสวนของนักสืบในคตินายอำ คือการที่ยายอรสามารถเอาตัวรอดจากผู้ร้ายจนสามารถมาให้ข้อมูลกับตำรวจกระทั่งได้ภาพสเก็ทซ์ของคนร้ายในที่สุด ดังความว่า

“นายก้าคงไม่คิดว่าจะถูกยายแก่ตาดบดตลบหลังเอาง่ายๆ เลยไม่ได้ระวัง ความฉลาดและกล้ำกลายของยายอรช่วยเราเอาไว้มาก ไม่อย่างนั้นป่านนี้เราคงยังไม่รู้ตัวคนร้าย...”

(ปรอปต์, 2561: 169)

จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์หรือการกระทำของตัวละครในโครงเรื่องย่อยของแต่ละคดีล้วนส่งผลต่อการดำเนินเรื่องของเรื่องราวทั้งหมดทั้งสิ้น และบางเหตุการณ์เป็นกุญแจดอกสำคัญของการไขคดีของตำรวจด้วย

2. กลวิธีการสร้างโครงเรื่อง

จากการศึกษากลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยาย ปรากฏกลวิธีการสร้างโครงเรื่องของผู้เขียน ดังนี้

2.1 การเปิดเรื่อง

นวนิยายกาหลมหรที่มีมีการเปิดเรื่องโดยการใช้การกระทำของตัวละครมาสร้างความสนใจแก่ผู้อ่านตามลักษณะของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่มักจะเปิดเรื่องด้วยการนำเสนอคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเรื่องอันจะส่งผลให้นักสืบเข้ามาดำเนินการสืบสวนหาความจริง

ที่เกิดขึ้น ซึ่งผู้เขียนเริ่มต้นเรื่องราวด้วยการกระทำของตัวละครที่เป็นผู้ร้ายก่อคดีสำเร็จ ดังความว่า

ดินฟ้าเปิด เสียงไก่ขันแข่งกับดุเหว่าดังแว่วมาแต่ไกล บรรยาการรอบกายค่อนข้างสลัว เฟ้งไกลยังแทบไม่เห็นเส้นลายมือ

กระนั้น ความชำนาญและแผนรัดกุมที่เตรียมไว้ช่วยให้มันเล็ดลอดสู่เส้นทางได้ไวว่องของที่ฉวยได้ถูกหอนนรอก้างกันย่ำ จากนั้นผ้าสีเดียวกันบุหีบอีกชั้นเตรียมไว้ ป้องกันเหตุเฉพาะหน้า ถึงตอนนั้นต่อให้ใครแหวกดูก็ไม่มีทางเห็น

แผนสำเร็จไปอีกชั้น มันอารมณ์ดีจนยิ้มได้ทั้งที่ไม่เคยยิ้มมานาน ไอละหมอกอ้อยอิงอวลกลิ่นการเวกคล้ายกล้วยสุก กลิ่นไม่จัดเช่นยามสายัณห์ ชวนให้มันนึกถึงโคลงบทหนึ่งที่เคยได้ยินจากเสียงหวาน...

...มันเปลี่ยนจังหวะการเดินทางช้าลง แม้ปากสนิท ดาหลุกหลิกลดห่างจากปลายเท้าแค่ไม่กี่สามก้าว หากถึงอย่างไร ในขณะที่เป้าหมายใกล้เข้าและใกล้เข้ามา มันยังบอกได้ว่าอีสองยายนั้นแอบมองและคุยกันเรื่องของมันอยู่

(ปรอปต์, 2561: 3-4)

จากเนื้อความที่ยกมาข้างต้นนี้จะเห็นว่าผู้เล่าเรื่องใช้สรรพนามเรียกแทนตัวละครว่า “มัน” และกล่าวถึงสิ่งที่ตัวละครพึงจะกระทำสำเร็จไปด้วยคำว่า “แผน” นั่นคือไม่ได้บอกว่ากำลังกล่าวถึงใครและทำอะไรไว้อย่างชัดเจน เพียงแต่ให้ข้อมูลที่เดาได้เพื่อให้ผู้อ่านอยากรู้และเกิดความสนใจที่จะติดตามเรื่องราวต่อไปจนกว่าจะได้รับคำอธิบายว่า “มัน” คือใคร และ “แผน” ของมันคืออะไร จะส่งผลต่อการเกิดเหตุการณ์ของเรื่องต่อไปอย่างไร นับว่าเป็นการเปิดเรื่องที่ตั้งข้อสงสัยชวนให้ผู้อ่านค้นหาคำตอบต่อไปเป็นอย่างยิ่ง

2.2 กลวิธีการดำเนินเรื่อง

กลวิธีที่ใช้ในการดำเนินเรื่องที่ปรากฏในนวนิยายกาหลมหรทึกมีการดำเนินเรื่องราวอย่างมีความต่อเนื่องและสอดคล้องกัน และมีความโดดเด่นอยู่ที่การเล่นกับลำดับเวลา โดยผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินเป็นฐานบวกกับการเล่าแบบย้อนสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบันผสมผสานกับการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกันไปมาอย่างลงตัว ดังนี้

2.2.1 การดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทิน ลักษณะสำคัญของวรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนอย่างหนึ่งก็คือ เรื่องราวจะดำเนินไปตามแนวทางที่นักสืบใช้ค้นหาความจริงเกี่ยวกับคดี ซึ่งผู้เขียนได้นำสิ่งนี้มากำหนดการดำเนินเรื่องที่จะต้องเป็นไปตามลำดับอย่างชัดเจนเพื่ออธิบายให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจการสืบคดีฆาตกรรมรอยสักของตำรวจได้ โดยได้ให้รายละเอียดในส่วนของลำดับการสืบคดีและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทีละขั้นตอนด้วยการระบุวันเดือนปีไว้อย่างชัดเจนว่าในแต่ละวันเกิดเหตุการณ์หรือมีความคืบหน้าเกี่ยวกับคดีอย่างไรบ้าง ดังเช่น

30 ตุลาคม 2548

...สถานีตำรวจนครบาลบางกอกน้อย ก่อตั้งตั้งแต่ปี พ.ศ. 2469 เป็นอาคารไม้ชั้นเดียว ยกพื้นสูงอยู่ในเขตวัดอมรินทราราม เหตุการณ์ภายในวันวายแต่เช้าหลังจากเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งเรื่องเรื่องสะเทือนขวัญของสามีนางชะลอ ผู้เป็นทั้งญาติห่างๆ และเพื่อนบ้านใกล้ๆ ในละแวกศาลาต้นจันทร์ของนางเรือน หญิงรายหลังถูกกำตัวมานั่งพักดูแลอยู่เป็นนานกว่าอาการจะดีขึ้นพร้อมให้ปากคำ

(ปราบต์, 2561: 5)

31 ตุลาคม 2486

...จังหวะก้าวเท้ายาวๆ ทะมัดทะแมงของร่างสมส่วนสูง 188 เซนติเมตร ในชุดเครื่องแบบสีกากี คือสิ่งแรกที่เรียกสายตาจากคนรอบข้าง หลังจากนั้น...เช่นกันกับทุกครั้ง ผู้ชมสตรีทูกวีย คนไข้ กระทั่งพยาบาล ล้วนต้องทิ้งจังหวะสายตาค้างชั่วอึดใจ ขณะบ่ายหน้าตามเจ้าของร่างนั้นราวตกในวังค์แห่งมนตร์สะกด

(ปราบต์, 2561: 3)

10 พฤศจิกายน 2486

....กำลังตำรวจนำด้วย พ.ต.ท. เวทางค์ ก้าวยาวๆ แทบเป็นวิ่งขึ้นมาที่ห้องของพนักงานสาวใหญ่ผู้เป็นหัวหน้าเหล่านักการของโรงพยาบาลศิริราช

“นายกلاءอยู่ไหนครับคุณ”

“มะ...มีอะไรหรือป่าวคะ”

“เราพบว่าเรามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมอย่างน้อยสองคดี ทั้งสองคดีนี้เป็นคดีเกี่ยวเนื่องอีกสามคดี รวมถึงคดีนายฉมด้วย!”

คนฟังถึงกับเหลือกตาอำปากค้าง “ตะ...ดิฉันจะตามตัวเขาให้เดี๋ยวนี้แหละค่ะ!”

(ปราบต์, 2561: 166)

ความจำเป็นอีกประการหนึ่งของกระบวนการหนึ่งของการระบุวันเดือนปีในการดำเนินเรื่องก็คือการให้รายละเอียดของเวลาในเรื่องเล่า เนื่องจากกาหลมหรทึกเป็นเรื่องราวของการสืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่มีความสัมพันธ์กันทั้งหมด 5 คดี ดังนั้นลำดับของการเกิดเหตุการณ์ต่างๆ จึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านในการร่วมไขคดีไปพร้อมกับนักสืบในเรื่องด้วย

2.2.2 การเล่าแบบย้อนสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิกิริยาจะช่วยอธิบายการสืบคดีของตำรวจไปตามลำดับ และในการสืบสวนคดีนั้นก็ย่อมจะต้องมีการเปิดเผยเรื่องราว ผู้เขียนจึงใช้การเล่าเรื่องแบบย้อนสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบันมาเล่าถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นรายละเอียดหรือความเป็นไปของเหตุการณ์ซึ่งอาจเป็นการกระทำ แรงจูงใจของผู้ร้าย หรือการกระทำของตัวละครอื่นๆ อันมีความเกี่ยวข้องกับคดีที่ตำรวจได้มาจากการสอบสวนการสืบสวนสอบสวนในภายหลัง ดังเช่นตอนที่นายเต็งรับสารภาพว่าให้การเท็จเรื่องที่ตนเป็นผู้ปลักนายลุดกน้ำ ผู้เขียนได้เล่าเหตุการณ์ในวันที่ 19 ตุลาคม ซึ่งเป็นเหตุการณ์ก่อนที่นายเต็งจะมาพบนายลุดกระโดดลงน้ำมาตัวตายในช่วงตีหนึ่งของวันที่ 20 ตุลาคม ดังความว่า

ในวันที่ 19 แผนเตรียมไว้รอถ่ายผู้คนที่เธอจะเรียกว่าสามีได้อย่างเต็มปากในอนาคต แต่ยังไม่ทันพูดหมด เสียงนาฬิกาตีบอกวันใหม่ดังขึ้นพร้อมเสียงกระแทกประตูจากข้างหลัง ครั้งที่หนึ่งไม่เปิด เสียงสภของนายฮวดตามมา กิมท้อกับอาเต็งตาโต แต่เสียงวินาที ฝ่ายหญิงไล่ให้อาเต็งเด็กน้อยปีนหนีออกจากหน้าต่างไปก่อนเสียงกระแทกดังขึ้นอีกที คราวนี้ประตูหลุดออกมาทั้งบาน

นายฮวดพร้อมดาบยาวก้าวอาดๆ เข้ามา ส่งสายตาส่งลูกน้องคันให้ทั่ว

“ไม่มีใครเลยเฮีย!”

กิมท้อนั่งคอแข็งไขว่ห้างจิบชาอยู่ ณ โต๊ะกลมกลางห้อง ไม่สะทกสะท้านขนาดตอนถูกจิกผมหน้าหงาย “มันอยู่ที่ไหน!”

“เฮียพูดอะไร”

“อีแพศยา! ไหนหน้าตัวเมียที่เลือกเป็นชู้กับเมียอ้าว มันอยู่ที่ไหน”

“เฮีย!” อาจางเป็นคนเห็น มันพยักขยับหน้าต่างที่หีบไม่สนิทอยู่

นายฮวดจึงกรรยาด้วยประกายที่สามารถเผาคนได้ทั้งเป็น ค่อยๆ ดึงปลอกดาบอย่างสามชุกไปยังจุดหมาย วินาทีนั้นกิมท้อเพิ่งรู้ว่าเธอรักอาเต็งมากกว่าตัวเองเสียแล้ว

“หนี!”

ทันทีที่บ้านหน้าต่างถูกผลัก ดาบยาวก็แทงทะลุออกไปพร้อมๆ กัน จังหวะนั้นคนข้างนอกกระโดดจากชั้นสองลงไปพอดี คมมีดจึงกินเลือดแค่ส่วนน้อย

กิมท้อได้ยืนอาเต็งร้อง แต่แล้วเจ้าตัวก็กัดฟันวิ่งต่อไปได้

“ตามมัน! ตามมันไปชีวะไอ้พวกโง่!”

นายจางถูกผลักกะโหลกให้ต้องโดดลงไป อาเต็งวิ่งหนีไปทางคลองโง่งอแง ความมืดทอมน้ำช่วยชีวิตมันไว้ในคืนนั้น

(ปราปต์, 2561: 96)

และตอนที่ตำรวจได้ข้อมูลก่อนวันพบศพนายผดุงศักดิ์จากนางละเมียดเจ้าของบ้านสวนที่ลาดกระบัง ซึ่งนายกล้าหลอกให้ผู้ตายพาครอบครัวของนางวิไลไปอาศัยอยู่เพื่อให้ตนดำเนินการตามแผนฆาตกรรมนายผดุงศักดิ์ได้สำเร็จ ดังความว่า

8 พฤศจิกายน 2486

...เช้ามีดวันที่ 4 ขณะที่คนทั้งบ้านกำลังหลับสนิท เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น พอนางละเมียดจ้วเจียมารับสาย ก็ได้ยินเสียงผู้ชายไม่คุ้นหูกระซิบแผ่วบอกว่าระวังตัวให้ดี ขณะนี้มีคนแปลกหน้าแอบเข้ามาอาศัยอยู่ในที่ดินของนาง

โดยไม่ได้รับอนุญาต คนพวกนี้จะอ้างว่าเดินทางมาจากพระนครเพราะหนีสงคราม แต่ที่จริงพวกเขาทำเรื่องไม่ดีไว้และถูกตามล้างแค้นอยู่หากปล่อยไว้ นางและครอบครัวอาจเจอบังคับโดยไม่รู้ตัว เจ้าของบ้านชนลูกชู้ตาสว่าง จะออกปากซัก แต่ปลายสายวางไปก่อน นางละเมียดนอนไม่หลับอีกเลย จึงลุกขึ้นมาปลุกคนสวนประชุมกัน แล้วนัดแนะให้ไปแอบดูที่บ้านนั้นแต่เช้า ถ้ามีคนบุกรุกเข้ามาจริงให้รีบไล่ออกไปให้หมดทันที...

(ปราบต์, 2561: 107)

นอกจากนี้ยังการเล่าเรื่องในลักษณะดังกล่าวยังนำมาใช้ประโยชน์ในการให้รายละเอียดเรื่องราวภูมิหลังความสัมพันธ์ของตัวละครให้ผู้อ่านรับรู้ลักษณะของตัวละครหรือเข้าใจตัวละครได้ยิ่งขึ้น ดังเช่นการเล่าย้อนถึงตอนที่सारวัตรวาทวงศ์และพะนองจิได้พบกันครั้งแรก ซึ่งจะช่วยให้เห็นถึงความรัก ความสัมพันธ์ของตัวละครทั้งสองได้อย่างชัดเจน

2.2.3 การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกันไปมา การเล่าเรื่องในลักษณะนี้จะต้องเป็นการเล่าเรื่องที่มีเหตุการณ์มากกว่าหนึ่งเหตุการณ์เกิดขึ้นในสถานที่ที่ต่างกัน ผู้เขียนจะใช้วิธีการเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่นี้สลับกันไปมา คล้ายเทคนิคการตัดภาพในภาพยนตร์ ความสำคัญของการเล่าเรื่องในลักษณะนี้คือถึงแม้ว่าจะกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่กัน แต่เรื่องราวในเหตุการณ์ทั้งสองจะต้องต่อเนื่องกันหรือเป็นเหตุเป็นผลกัน การใช้ลำดับเรื่องในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้อ่านสนใจว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่กันนี้จะเกี่ยวข้องกันอย่างไร ดังเช่น

...ในที่สุด แชนพบว่า ที่ขยับเข้าๆ อยู่ข้างหน้าคือร่างบางของหญิงหนึ่งสองแขนถูกรวบเข้าด้วยกันแล้วโยนสูงขึ้นด้วยโซ่ ผิวซีดปรอยซ้ำ

อย่างคนถูกทำร้าย ตลอดจนเส้นเลือดสีน้ำเงินขึ้นเป็นริ้ว ศีรษะก้มห้อยปกด้วยกลุ่มผมดำยาวรุงรัง ช่วงบนยังมีปิ่นปักผมกๆ

ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม เธออยู่ในชุดร่มร่ำสีขาวย สภาพหมักหมมเหมือนไม่ได้รับการทำความสะอาดมานานทำให้มันเริ่มเหลือง บางจุดเกิดคราบ ที่น่าตกใจที่สุดคือท่อนล่าง เป็นรอยกรังของของเหลวบางอย่างที่เคยเป็นสีแดงสด ที่ขณะนี้แห้งเป็นสีน้ำตาลกึ่งๆ ดำ ให้กำเนิดกลิ่นสุดทน

ก้มตัวหมายเห็นหน้า ทว่าเงามือยังพรางอยู่กว่าครึ่ง รับรู้เพียงเปลือกตาข้างปิดสนิท ขนตายาวหนาทาบกับโหนกแก้มบวมเต่ง

แขนกระชับเรียกเสียงเบาๆ “คุณ... คุณครับ...”

ด้วยความพยายามยวดยิ่ง แพขนตาหนากระพือเพียงนิด...นิดเดียวเท่านั้น เพราะผู้เป็นเจ้าของอ่อนแอและดูเปราะบาง ดูพร้อมจะปริหักลงได้ ทุกเสี้ยวจิตใจ ดวงตาเลื้อบขึ้นมาทั้งเปลือกตายังปิดอยู่ เสียงที่เขาได้ยินตอบรับคือ

“อะ...อา...เต็ง...รี”

2 พฤศจิกายน 2486

เต็งคือผู้รับสารภาพในคดีฆาตกรรม นายสุ

หนุ่มชินตั้งวัยละอ่อน โครงร่างสันทัด ผอมกะหร่องด้วยความยากจน ผิวกร้านคร้ามบ่งบอกถึงงานหนักที่ทำมาตลอด วงหน้าเรียวตอบกระนั้น เมื่อพินิจให้ดีจะพบว่า มีเค้าคมคายซ่อนอยู่ หากเพียงดวงตาสีน้ำเงินเข้มเกือบดำจะแวววาวด้วยประกายแห่งชีวิตชีวาขึ้นสักระยะ หาใช่อดสู่มด้วยความหม่นหมองระคนหวาดกลัวไว้ล้นเหลือเพียงนี้...

(ปราบต์, 2561: 48-49)

จากตัวอย่างต้นจะเห็นได้ว่าในตอนต้นเป็นการเล่าเรื่องถึงการเข้าไปสืบหาตัวฉลามของนายตำรวจที่ชื่อแซนในบ่อนแห่งหนึ่งและบังเอิญได้เจอกับหญิงสาวผู้หนึ่งที่ถูกทำร้ายร่างกายอย่างสาหัสถูกล่ามโซ่ไว้ในห้อง เมื่อแซนเข้าไปถามเธอพูดถึงชายชื่อ “เต็ง” จากนั้นผู้เขียนได้เล่าต่อโดยเปลี่ยนมาเล่าถึงชายชื่อเต็งที่กำลังถูกสอบปากคำที่สถานีตำรวจ ซึ่งทั้งสองเหตุการณ์แม้จะเกิดขึ้นคนละสถานที่แต่ก็มีความสัมพันธ์กันเหมือนเหตุการณ์แรกเป็นชนวนให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยว่า “เต็ง” เป็นใคร และเหตุการณ์ถัดมาก็เป็นคำตอบให้ นั่นเอง

ในการดำเนินผู้เขียนใช้การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกันไปมาเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้อ่านตลอดทั้งเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการเล่าสลับเหตุการณ์เพื่อเป็นเหตุเป็นผลกันดังลักษณะข้างต้นซึ่งพบการเล่าในลักษณะอยู่อีกหลายจุด

จากตัวอย่างที่ยกมาทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่าในการเล่าเรื่องแบบสลับไปสลับมาของเหตุการณ์ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการเล่าเรื่องอยู่ 2 วิธีการ ได้แก่ เทคนิคการเล่าข้าม คือ ผู้เขียนตัดเหตุการณ์บางตอนไปเล่าเหตุการณ์ที่เกิดหลังจากนั้นแทนอาจเป็นเพราะเหตุการณ์ที่ไม่สำคัญ หรือเป็นการเล่าข้ามเพื่อสร้างปมเรื่องและคลี่คลายต่อไป และกลวิธีที่สองคือ การหยุด โดยการเล่าเรื่องในลักษณะนี้จะเกิดขึ้นเมื่อเหตุการณ์หนึ่งดำเนินอยู่แต่ผู้เล่าเรื่องไม่เล่าเหตุการณ์นั้นต่อแต่กลับไปเล่าประเด็นอื่น แล้วย้อนกลับไปเล่าเรื่องราวในภายหลังเป็นการอุปเรื่องราวล่อลวงให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้อยากเห็น

2.3 กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง

ความขัดแย้งที่ปรากฏในนวนิยายกาหลมรทกจะเป็นลักษณะความขัดแย้งของตัวละคร คือ การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหรือความไม่

ลงรอยในพฤติกรรม การกระทำ ความคิด ความปรารถนา หรือความตั้งใจของตัวละครในเรื่อง ทั้งที่ขัดแย้งกับผู้อื่นและขัดแย้งภายในใจของตัวละครเอง โดยผู้เขียนจะเผยให้เห็นความขัดแย้งเมื่อมีการเริ่มต้นสืบทอด ซึ่งความขัดแย้งอันเป็นปมปัญหาของการดำเนินเรื่องทั้งหมด ก็คือเหตุผลสำคัญที่ทำให้ตัวละครผู้ร้ายต้องก่อคดีฆาตกรรม โดยในเรื่องผู้เขียนสร้างให้ตัวละครสำคัญ คือ พระนอนิจ ต้องอยู่กับปมความแค้นในอดีตที่นายทองนอกพ่อของเธอถูกตำรวจสันติบาลนายหนึ่ง นั่นคือ นายเฟื่อง นรชัย หรือ พระเฟื่อง ใส่ความว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับกบฏบวรเดช จนทำให้ต้องถูกจับขังในคุกตะรุเตาและเสียชีวิตในที่สุด จากเหตุการณ์นี้ทำให้เธอต้องสูญเสียครอบครัวที่เคยสมบูรณ์ไป และเมื่อเธอได้ครอบครัวใหม่ซึ่งมีนายแพทย์เดชและนางเจลิยาเป็นพ่อแม่อุปถัมภ์ เธอก็ไม่เคยมีความสุขอีกเลยเพราะนายแพทย์เดชผู้พ่อข่มขืนเธอโดยอ้างว่าแลกกับเงินค่าเทอมที่หายากมาตลอด ต่อมาภายหลังพระนอนิจได้รู้จักกับความสุขอีกครั้งเมื่อได้พบกับสารวัตรเวทวงศ์ เธอเกือบจะลืมความแค้นนั้นไปแล้ว แต่เมื่อได้พบกับนายกล่าประกอบกับคนผิวยังลอยนวลอยู่อย่างไม่ได้รับผลกระทบใด เธอจึงตัดสินใจแค้นให้พ่อของเธอ ดังความว่า

“ไอ้เดชนี่แหละที่ทำให้ฉันคิดถึง การตอบแทนท่านพระคุณเจ้าขึ้นมาได้ ถ้ามันกับเมียมันเป็นคนดีกว่านี้ บางทีฉันอาจจะเลิกอาฆาตพวกตำรวจสารเลว แล้วยอมเดินไปตามทางชีวิตใหม่อย่างสงบก็ได้ แต่เพราะมัน เพราะคนที่ท่านเพิ่งจะช่วยมันไว้นั้นไง! มันทำให้ฉันคิดได้ว่า ที่ชีวิตฉัน ต้องตกต่ำระยำยับอย่างนี้ ต้องเจอกับไอ้แก่สารเลวโรคจิตที่ตามมารังควาน กระทั่งวันที่ฉันมีครอบครัวที่สมบูรณ์แล้วอย่างนี้ ก็ไม่ใช่เพราะใคร ไม่ใช่ เพราะใครเลย นอกจากนายตำรวจคนนั้น คนที่ฉันสืบลูกฉันได้ว่ามันเป็นใคร และมันทำแบบ

นั่นเพียงพอต่อสู้แข่งทางการค้าออกไปเท่านั้น!
และมันคือ ท่าน ไม่มีใครที่ทำให้ฉันเป็นแบบนี้
นอกจากท่าน! ท่านนน!!!

(ปราบต์, 2561: 192)

2.4 กลวิธีการปิดเรื่อง

นวนิยาย กาหลมหรทึก ของ ปราบต์ ใช้กลวิธีการปิดเรื่อง 2 ชั้น ได้แก่ ชั้นจบของคดี หรือการคลี่คลาย และชั้นจบยุติเรื่องราว ดังนี้

2.4.1 ชั้นการคลี่คลาย ในชั้นนี้จะ เป็นการจบการสืบสวนสอบสวนคดีของนักสืบ นั่นก็คือตำรวจ โดยปมปัญหาและคดีทั้งหมดจะ คลี่คลาย ผู้เขียนใช้กลวิธีการปิดเรื่องแบบหักมุม พลิกความคาดหมายของผู้อ่านได้อย่างแยบยล กล่าวคือในเรื่องผู้ร้ายตัวจริงคือ พระนอนิจ ซึ่งเป็น ผู้อยู่เบื้องหลังสั่งให้นายกล้าเป็นผู้ลงมือ การก่อ เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นไปเพื่อแก้แค้นนายเฟื่อง และหมอเทศ ผู้ทำลายความสุขในชีวิตของเธอ แต่ เมื่อการสืบสวนสอบสวนจบลงหรือปิดคดีผู้ร้ายตัว จริงไม่ถูกเปิดเผย เนื่องจากนายเฟื่องเหยื่อที่เธอ ต้องการจะเปิดโปงการกระทำอันไม่ชอบในอดีต ของเขาเพื่อแก้แค้นให้ครอบครัวของเธอล่วงรู้ เป้าหมายในสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่ นายเฟื่องได้ใช้ เส้นสายของตำรวจกระทำการซ่อนแผนการของ เธอ ด้วยการสร้างหลักฐานเท็จให้ตำรวจเชื่อว่า เรื่องราวทั้งหมดเขาเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง จุดหมาย ของการแก้แค้นของพระนอนิจจึงสำเร็จไปแค่ ครั้งเดียวนั่นคือการเปิดโปงความชั่วของอดีต สันติบาลเก่าอย่างนายเฟื่อง แต่การป้ายสีว่า นายแพทย์เทศพ่อเลี้ยงที่ข่มขืนลูกตนเองกลับ ผิดพลาด กลับกลายเป็นนายเฟื่องมารับความผิด ทั้งหมดแทน ดังความว่า

“ไม่จริง!” เธอคำนวดัวต “คุณบอก
เองว่าเธอให้ข้อมูลตอนเมา คำพูดของคนเมาเอา

เป็นหลักฐานไม่ได้ สิ่งที่เป็นหลักฐานได้คือความ
เป็นเจ้านายคนเดียวของนายกล้า และหลักฐานที่
นายกล้ากำลังจะเอาไปซ่อนไว้ที่บ้านหลังนั้น มัน
จะมัดตัวเขาจนดินไม่หลุด นั่นคือกรณีที่เขารอด
จากการถูกจัดฉาก...ฆ่าตัวตายหนีความผิดฐาน
เป็นตัวบงการ!”

“นายแพทย์เทศจะไม่ตาย และหลักฐานปลอมของคุณก็ใช้ไม่ได้ เขาส่งตำรวจคนหนึ่ง
ไปคอยนายกล้าอยู่ที่บ้านเทศก่อนแล้ว เขาสกัด
นายกล้าไม่ให้เข้าไปข้างใน ข่าวล่าสุดคือนายก
ล้ายอมฆ่าตัวตายเพื่อตัดความเชื่อมโยงทั้งหมด
ที่จะพลาดพิงมาถึงคุณ”

“โธ่ นายกล้า...”

“อย่างไรก็ตาม หลักฐานป้ายสีหมอ
เทศในตัวเขาไม่ได้ทำให้เจ้าหน้าที่เชื่อว่า หมอ
เทศเป็นคนบงการและวางยาพิษตัดตอนนาย
กล้าหรือคนไหนคนไหน คนของผมนำหลักฐานบาง
อย่างไปไว้ที่บ้านของนายกล้าก่อนหน้านั้น ตอน
นี้มันตกถึงมือตำรวจแล้ว นั่นเท่ากับว่ากล้ามีนาย
ที่เขาจงรักภักดีจริงๆ อยู่แค่คนเดียว และเทศคือ
คนที่กำลังถูกวางแผนใส่ร้าย

(ปราบต์, 2561: 188-190)

จากเนื้อความที่ยกมาข้างต้นนี้เป็น
บทสรุป การสืบสวนสอบสวนคดีของตำรวจ ซึ่งได้
บทสรุปว่า คดีฆาตกรรมต่อเนื่องรอยสักปริศนา
ผู้อยู่เบื้องหลังคือ พระเฟื่อง หรือ หลวงลุงเฟื่อง
ที่ต้องการสารภาพการกระทำอันมิชอบของตนใน
อดีต ด้วยการส่งสารผ่านคำที่สกลลงบนตัวเหยื่อว่า
“สงค์ จีบ แพะ ชัง เกาะ” นั่นคือ การที่พระเฟื่อง
เคยการสร้างหลักฐานใส่ความผู้บริสุทธิ์ในคดีกบฏ
บวรเดช และถูกจับกุมตัวไปขังไว้ที่คุกตะรุเตา เพื่อ
ผลประโยชน์ด้านธุรกิจของครอบครัวตนเอง

2.4.2 ขันยุดิเรื่องราว ผู้เขียนปิดเรื่องราวในกาหลมหรทึกด้วยการแสดงถึงความหวังใหม่หรือ การเริ่มต้นชีวิตใหม่ของตัวละคร หลังจากตัวละครได้ผ่านพ้นอุปสรรคขวากหนามหรือ การต่อสู้ดิ้นรนมาอย่างทุกข์ทรมานและทรหด ซึ่งผู้เขียนเล่าถึงชีวิตของตัวละครหลังเหตุการณ์คดีฆาตกรรมต่อเนื่องรอยสักปริศนาปิดลงได้ 4 ปี โดยจะแสดงให้เห็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของตัวละครที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดี ไม่ว่าจะเป็นตัวละครที่ได้รับผลกระทบจากคดีในครั้งนี้อย่าง พล.ต.ต. ปิยะ ถวัลวงศ์ ซึ่งติดอยู่ความรู้สึกผิดครั้งใหญ่ที่ตนหลงเชื่อฆาตกรร้ายตัวปลอมอย่างพระเฟื่อง รุ่งพีตจนนับถือให้มีส่วนสนับสนุนแผนการของพระเฟื่องทั้งในการสืบความเป็นมาของพระอนิจ การหามือปืนไปปิดปากนายกล้า และการสร้างหลักฐานเท็จ ดังความว่า

ใครจะรู้ รุ่งพีตที่อุทิศสำหรับถือความสามารถ หลวงพีที่นับถือวัตรปฏิบัติ แท้จริงแล้วเป็นฆาตกรร้ายโรคจิตเอาชีวิตคนบริสุทธิ์มาเป็นเวทิสารภาพความผิดของตัวเอง พวกโรคจิตนี้มันคิดยังไงกัน นี่ว่าการสารภาพบาปที่แบกมาสิบปีเป็นวีรกรรมที่ต้องเรียกความสนใจให้คนหันมาแซ่ซ้องงันหรือ ตอนนี้รู้ความจริงและคำแปลของไอ้โคลงน้ำเงี้ยวบทสุดท้ายนั้น-ความวินาศเพราะขาดการไตร่ตรอง พล.ต.ต.ปิยะรู้สึกยังกับไอ้คนร้ายใช้ผ้าดินตบหน้า ไอ้ห- นั่นมันหมายถึงกูซัดๆ

(ปราปต์, 2561: 198-199)

การปิดเรื่องในตอนท้ายนี้เป็นการปิดเรื่องแบบสมจริงในชีวิต ผู้เขียนนำเสนอเรื่องราวของตัวละครที่มีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันออกไป บางตัวละครก็พบกับความสูญเสีย บางตัวละครก็มีความสุข ทั้งนี้ก็เพราะในชีวิตจริงมีปัญหาหลายอย่างที่ไม่สามารถแก้ปัญหาหรือหาคำตอบ

ให้แก่ปัญหานั้นได้ และจะเห็นในตอนจบผู้เขียนไม่ได้เพียงนำเสนอภาพชีวิตของตัวละครเอกเท่านั้น หากแต่นำเสนอให้เห็นถึงชีวิตของตัวละครทุกตัวที่ได้รับผลจากการฆาตกรรมครั้งนี้ ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นผลของการกระทำของแต่ละตัวละครด้วย

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษากลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายกาหลมหรทึกของ ปราปต์ พบว่าโครงเรื่องในนวนิยายดำเนินตามลักษณะโครงเรื่องของนวนิยายสืบสวนสอบสวนที่จะต้องมีการกล่าวถึงคดีถึงอาชญากรรม อันเป็นปมปัญหาสำคัญให้นักสืบได้คลี่คลาย หาตัวผู้ร้ายต่อไป ดังที่ เครก ไรซ์ (1945, p. 179 อ้างถึงใน นาฏอนงค์ พวงสมบัติ, 2553: 8) ได้กล่าวไว้ว่า วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนมีลักษณะเหมือนกับวรรณกรรมประเภทอื่นๆ ซึ่งจะต้องประกอบด้วยปมปัญหา และการคลี่คลายปมปัญหานั้น ในวรรณกรรมที่มีรูปแบบเฉพาะเช่นนี้ ปมปัญหาที่เกิดขึ้นมักจะเกิดจากคดีอาชญากรรมโดยเฉพาะการฆาตกรรม ส่วนการคลี่คลายปมปัญหานั้นจะกระทำโดยนักสืบ ซึ่งจะต้องเป็นผู้เปิดเผยปริศนาทั้งหมดในตอนท้ายของเรื่อง อย่างไรก็ตามแม้ว่ากาหลมหรทึกจะเดินตามสูตรของนวนิยายสืบสวนสอบสวนได้อย่างสมบูรณ์คือ มีคดีฆาตกรรมลึกลับเกิดขึ้นและ ผู้เขียนให้รายละเอียดของเหยื่อหรือลักษณะสภาพศพที่ชัดเจนเพื่อนำไปสู่การสืบสวนและตามหาความจริงโดยมีคอยไขคดี แต่ผู้เขียนได้สร้างความโดดเด่นของกาหลมหรทึกด้วยการพลิกแพลงขนบของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่โดยทั่วไปในตอนจบนั้น ผู้ร้ายจะต้องถูกเปิดเผย ซึ่งในนวนิยายผู้เขียนกลับหักมุมให้ผู้ร้ายตัวจริงไม่ถูกเปิดเผย นักสืบที่รู้ความจริงทั้งหมด คือ สารวัตรเวทวงศ์ ก็ไม่สามารถเปิดเผยเรื่องราวได้ การคลี่คลายคดีในเรื่องจึงเป็นแค่การไขคดีที่ถูก

จัดฉากโดยตัวละครไม่ใช้การคลี่คลายปมปัญหาทั้งหมดได้อย่างสมบูรณ์

นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่ากลวิธีการสร้างโครงเรื่องที่ปรากฏในนวนิยายกาหลมหรทึก ผู้เขียนมีเทคนิคถ่ายทอดเรื่องราวมายังผู้อ่านที่แปลกใหม่ไปจากขนบการเล่าแบบเดิม ไม่ว่าจะเป็นการใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องซึ่ง ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ (2535: 12-17) ได้กล่าวไว้ว่าในเรื่องสั้น นวนิยายทั่วไปนั้นจะนิยมใช้วิธีการดำเนินเรื่อง ดังนี้ (1) เล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน (2) เล่าเรื่องย้อนต้น (3) เล่าเหตุการณ์เกิดต่างสถานที่สลับกันไปมา และ (4) เล่าตอนกลางก่อนแล้วย้อนมาตอนต้น แต่ในกาหลมหรทึกที่มีการเล่นกับลำดับของเวลาจะปรากฏการใช้วิธีดำเนินเรื่องที่ผสมผสานกันมากถึง 3 กลวิธี กล่าวคือ ใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินเป็นฐานเพื่อนำเสนอเรื่องราวที่ดำเนินไปตามแนวทางที่นักสืบใช้ค้นหาความจริงเกี่ยวกับคดี และการเล่าแบบย้อนสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบันเพื่อเล่าถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาแล้ว แต่เพิ่งจะถูกเปิดเผยเมื่อมีกระบวนการการสืบสวนสอบสวนในภายหลัง ผสมผสานกับการ

เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างสถานที่สลับกันไปมาเพื่อแสดงความเชื่อมโยงของแต่ละเหตุการณ์และเป็นการเล่าข้ามเหตุการณ์สำคัญเพื่อปิดเรื่องราวบางส่วนไว้เป็นการสร้างความสนใจของผู้อ่าน

สิ่งสำคัญของการเล่าเรื่องในนวนิยายกาหลมหรทึกก็คือการสร้าง ความขัดแย้งในเรื่อง ซึ่งความขัดแย้งที่ปรากฏในนวนิยายกาหลมหรทึกจะเป็นลักษณะความขัดแย้งของตัวละคร คือการเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหรือความไม่ลงรอยในพฤติกรรม การกระทำ ความคิด ความปรารถนา หรือความตั้งใจของตัวละครในเรื่อง ทั้งที่ขัดแย้งกับผู้อื่นและขัดแย้งภายในใจของตัวละครเอง โดยผู้เขียนจะเผยให้เห็นความขัดแย้งเมื่อมีการเริ่มต้นสืบคดี

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความโดดเด่นของกลวิธีการสร้างโครงเรื่องในนวนิยายกาหลมหรทึก ของปราบต์ อยู่ที่กลวิธีการใช้เทคนิค วิธีการอันแปลกใหม่ในการถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เขียน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นวนิยายมีความน่าสนใจ มีคุณค่า และเป็นเอกลักษณ์สำคัญของผู้เขียนอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2516). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นาฏอนงค์ พวงสมบัติ. (2553). *วิเคราะห์วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนของ วินทร์ เลียววาริณ และ โยโคมิโตะ เซชิ*. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). พิษณุโลก: สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปราบต์. (2561). *กาหลมหรทึก*. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ศิวภรณ์ หอมสุวรรณ. (2535). *วรรณกรรมปัจจุบัน*. เชียงใหม่: ภาควิชาภาษาไทย คณะวิชามนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2539). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เอส อาร์ พริ้นติ้งแมสโปรดักส์.
- สายวรุณ น้อยนิมิต. (2541). *นวนิทัศน์แห่งวรรณกรรมไทย*. กรุงเทพฯ: ชย อิมเปค อินเตอร์เนชั่นแนล.